

Áttamannafarið

Av øllum teim snekkjum, ið Norðhavið bar,
ein tykist mær yndislig føgur,
tann báturin nevndur er áttamannafar,
sín svanasong nú hann kvøður.

2. Hann føroyingum fylgdi í túsund ár,
væl virður av lágum og høgum,
við gyltari veiðu um vetur og vár
hann søkklaðin legði at støðum.

3. Hans reisingar runda so stoltar at sjá
frá kjøli mót stýri og stavni,
hann leikti so lættur, tá havsbylgjan blá
hann lyfti á skúmandi favni.

4. Frá rakkanum reinhvítt sum brimið á lógv
sást seglið í loti at dúka,
í logn lögdu reystmenni árar í sjógv,
og sjótur hann fram mundi strúka.

5. Í vanda hann vardi mangt dýrabart lív;
og sigraði hann stormin so strangan,
tá førði hann menn heim til smábørn og vív
og mettaði mangan ein svangan.

6. Hann sá teirra gleði, hann sá teirra neyð,
hann sá teir sum unglingar spæla,
hann sá teir sum menn, tá teir vunnu sær eyð,
og veldugir land mundu væla.

7. Hann sá, tá ið sóttirnar herjaðu tjóð,
tá hungur teir nívdí til jarðar,
tá frímannelutir og lunnindi góð
teir lótu av máttloysi fara.

8. Hann sá, tá ið aftur teir nýttu sítt skil
at reisast og ráða sær bøtur,
hann royndi sín alv, og hann hjálpti væl til
at fáa teir aftur á føtur.

9. Teir vunnu sær gull, og teir vunnu sær fæ,
men lítið av fedranna anda.
Nú skimast hann um seg og undrast á tað,
at stirvnan teir lata hann standa.

10. Nú hevur hann livað sín sælasta dag,
nú vinirnir illa hann svíkja;
eitt sótsvart, eitt klinkandi, stinkandi slag
teir velja – hann noyðista at víkja.

11. Við fúnaðum stavni hann stendur í vørr,
óbræddur, so regnið kann rota;
teir rivurnar tætta við vond og við spjørr
og stundum til „lossing” hann flota.

12. Av koli og torvmold so svartur hann er,
í súðum sæst grasið at næla;
avhøvdaðan fiskin hann skarpan nú ber,
sum fyrr hann so fiman sá spæla.

13. Tó eitt sinn um árið hann uggar seg enn,
tá grindin á grunninum blæsúr,
tá draga av lunnin hann skjótførir menn,
tá kennir hann hálvgløymdar ræsur.

14. Í aldurdómsárum hann sýnir so prógv,
at onkuntíð mundi hann duga;
sjógangarin ristir sín ramliga bógv
og rennur sum ørvín frá boga.

15. Ei undur um reystann hann reisir sín stavni,
av sonnum hann stoltur kann siga:
„Tær veiður eg føroyingum førði í havn,
enn munagott munnu teir styðja”

16. So sig honum tókk og hitt síðsta farvæl,
um viðurin longur ei varar;
í Føroya fólks minni hann liva víst skal,
so leingi sum fløðir og fjarar.

Mikkjal Dánjalsson á Ryggi (1879-1956) yrkti í 1913. Lagið er vísulag: Så kæmped de helte. jd